

Nagrađeni učenici i učitelji

1. NAGRADA

Veliki čovjek

EVA VRANA, 7. r.
OŠ GRABRIK, Karlovac
Mentorica: Valentina Škarjak

2. NAGRADA

Činiti dobra djela

IVAN JAKOV ZUANOVIĆ, 5. r.
OŠ VIKTORA CARA EMINA, Lovran
Mentorica: Martina Pečar Đurović

3. NAGRADA

Ona i ja

ANA KOS, 7. r.
OŠ MARTIJANEC, Martijanec
Mentorica: Danijela Špoljarić

1. NAGRADA

Veliki čovjek

Patuljak ili div
Visok i snažan ili malen i siv.
Je li to možda čovjek velik poput lava?
Može li biti velik i onaj manji od mrava?

To je čovjek očiju sjajnih,
A osmijeh na licu topao mu i blag,
Zagrljaja čvrstog i srca meka
On dobar je i drag.

Velik je čovjek slobodan kao ptica.
Svuda sa sobom radost donese,
Dođe i zacvrkuće uvijek nasmijana lica
Pa i mene na krilima ponese.

Zatrebaš li prijatelja, on uvijek je tu
Kao da ti je brat
Spreman pružiti utjehu
I kad ne pokažeš da ga trebaš,
On će znati!

EVA VRANA, 7. r.
OŠ Grabrik, Karlovac
Mentorica: Valentina Škarjak

2. NAGRADA

Činiti dobra djela

O meni sigurno ne znate da sam oduvijek želio sestru. I ta mi se želja ostvarila... Ali vjerojatno se pitate kako je ta moja želja vezana za dobra djela. Ispričat ću...

U to isto vrijeme dok sam ja sanjao o sestrici, negdje daleko živjela je jedna djevojčica koja je silno željela brata, mamu i tatu. Imao sam tada osam godina. Roditelji su me posjeli i upitali želim li još uvijek sestru. Bez puno razmišljanja viknuo sam: „Da! Naravno da želim!“ Tada su mi rekli za Ceciliju. Nakon mnogo, mnogo papirologije došao je dan da se zapravo i upoznamo. Već pri prvom susretu Cecilija i ja smo se odlično složili. Mami i tati ništa nije trebalo govoriti. To je bilo to! Cecilija je postala dio naše obitelji, a mi smo postali dijelom njezine. Mama i tata kažu da smo kao pravi brat i sestra jer se svadamo kao pas i mačka.

Vrijeme je da vas podsjetim tko je to učinio dobro djelo. Iako ste možda pomislili da smo mi učinili dobro djelo kada smo posvojili Ceciliju, ona je učinila dobro djelo jer nas je učinila najsretnijom obitelji na svijetu.

IVAN JAKOV ZUANOVIĆ, 5. r.
OŠ Viktora Cara Emina, Lovran
Mentorica: Martina Pečar Đurović

3. NAGRADA

Ona i ja

Ona i ja... Uvijek zajedno. Doduše, zaista bih voljela da nismo, ali sudbina nas je spojila, a protiv sudbine ne možemo – ni ona ni ja. Kad se jednoga dana pojavila i raširila mi ruke, nisam znala što učiniti, kako se ponašati. Mislim, bilo bi krajnje nepristojno samo je ignorirati i praviti se kao da ništa nije bilo. Možda je to danas u svijetu normalno, no ja sa svojim tadašnjim karakterom nisam ni mogla, a ni htjela to učiniti. Činila se kao nešto čarobno, a i riječi su joj medene iz usta tekle pa sam vrlo nepromišljeno i naglo pošla u njen zagrljaj. Bio je uistinu pomalo hladan, ali nekako miran i spokojan. Na tren mi se i svidjelo njeno naručje, no ubrzo se ispostavilo da je to bila jedna od najgorih odluka u mom mladom i nedovoljno jakom životu.

Sve što je bilo prije, sada je nestalo. Sve se neočekivano promijenilo. Kada sam shvatila što se događa, pokušala sam je pustiti, no ona nije puštala mene. Štoviše, još me jače stezala. Bila je poput nekog krpelja koji se prilijepi na tebe i pije ti krv. Samo što je ona bila sto puta veća i jača. Znam da nije lijepo ružno govoriti o nepoznatima i suditi im prije nego što ih upoznamo, no činila se poprilično dosadna. Ne znam zašto je odabrala baš mene i čime sam to zaslužila, a još manje mi je jasno iz kojeg razloga sam joj krenula u zagrljaj. No kako bilo, tu je krenulo moje samookrivljanje i kažnjavanje zbog takve odluke te mi se glavom vuklo samo ono jedno pitanje – zašto? Ali nisam ja kriva, je l' tako? Ona me namamila lijepim riječima i suludim obećanjima, a sada sam toliko očajna zbog svojih postupaka.

Jednostavno je se nisam mogla riješiti. Nije da nisam pokušala. Jesam, i to više puta. Trudila sam se iz dana u dan, no to joj je dalo još više povoda da me muči i da ne odustaje. Stoga sam odustala. Odustala sam od ideje da je maknem od sebe. I ne samo da ja nisam maknula nju od sebe, već su se zbog nje drugi maknuli od mene. A ona me sve više i više stiskala. Kada se uvjerala u moju slabost, to joj je dalo još više hrabrosti i upornosti da ustraje u svojim namjerama.

Trajalo je to toliko dugo dok se već nisam navikla živjeti s njom i funkcionirati u njezinim rukama. U jednome trenu smo se počele i slagati. Vjerojatno je do toga što smo se puno bolje upoznale i naučile dosta jedna o drugoj. Prolazile smo zajedno dobre i loše trenutke, lijepe i ružne situacije. Gdje god se ja nalazila, s kim god ja bila, ona je uvijek bila tu. Kako je vrijeme prolazilo i sve više i više nas spajalo, tako smo postajale sve prisnije. S vremenom je postala vrlo posesivna i zalučena sa mnom. Činila se hladna i nije više bila kao prije. Sve se promijenilo. Imala je ona i prije neke svoje mušice koje mi nimalo nisu bile jasne, no nikada nije bila ovakva. Posve sebična i ljubomorna. Kao da joj cijeli svijet smeta. Kao da me želi imati samo za sebe. Kao da sam joj ja jedini prijatelj ovdje. Ah, ako je uistinu tako, zašto da joj se onda ne prepustim?! Usamljena je, a ja sam previše dobra...

Istina jest da bih ja željela provoditi vrijeme i s drugim ljudima iz svog života. S prijateljima i obitelji. Ali to u tom trenutku nije bilo moguće. Ona kao da me odvajala od svih. Pričala je kako nisu dovoljno dobri za mene, kako me samo žele povrijediti i iskoristiti. Željela je da ne gubim vrijeme na njih. Njene riječi su me vrlo potresle, ali su me i potaknule na razmišljanje o svim tim ljudima. U više navrata mi je rekla i da me oni uopće ne vole. Slagala sam se dobro sa svima do tog trenutka, no otkako mi je to rekla, nisam se mogla praviti da je sve u redu. Nekad me je i natjerala da se posvađam sa svima, a da ja to stvarno nisam htjela.

Mnogi odnosi su se uništili, mnogi su postali hladni i nikakvi, a mnogi su se zasnivali na stalnim svađama. Njoj je to, naravno, odgovaralo jer sam tada bila samo njezina, a ja onako zbunjena i pokolebana gubitcima nisam ni znala što me snašlo i što se stvarno događa. Pa dobro, ako već vrijeme nisam mogla provoditi s njima, posvetila sam se sebi. Posvetila sam se školi, tjelovježbi, pravilnoj prehrani, njezi... Funkcioniralo je tako neko vrijeme dok joj i to nije počelo smetati. Nisam mislila da će me maknuti i od same sebe. Uspjela je i u tome. Sve stvari, koje sam do tada voljela, nisam mogla raditi samo zato što se njoj to nije svidjelo. Školi se nisam mogla posvetiti onda kada sam najviše trebala jer se njoj više svidjelo ležati u krevetu, gledati serije, jesti slatkiše. Samim time ni prehrana, ni zdravlje nisu bili kakvi bi trebali biti. Činilo se da je samo lijena, no to je puno gore od lijenosti. Puno gore od svega drugoga na svijetu. Samo me mučila i mučila cijelo vrijeme sve do iznemoglosti. Donijela mi je kronični umor i nesanicu s puno noćnih mora i obiljem loših navika i stvari koje me je tjerala da probam, a sada ih se ne mogu riješiti. Moje suze bile su joj najveća nagrada i radost. Sve to je išlo tako daleko da nije govorila ružno samo o drugima već i o meni. Pričala je kako nisam dovoljno dobra, da sam beskorisna. Rekla je i da sam loša kći i prijateljica te da sam glupa i da sam pokvarila ocjene. Sve je to bila istina i ja sam se s tim pomirila i to prihvatila. Ali opet – to je ona napravila. Sve je to bio plod njenog truda i mučenja.

Jednoga dana sam shvatila da mi nije prijateljica i da je greška što sam joj ikada pošla u zagrljaj. No, tada je bilo gotovo. Više nema povratka. Nema lijeka, nema pomoći ni nade. Nema ničega. Tražila sam pomoć i pokušala sam sve kako bih je se riješila, no ništa nije uspijevalo. Ni razgovori, ni upornost, ni pozitiva - samo je sve išlo na gore. Jedan glas mi govori da ne odustajem, drugi da je pustim neka radi što hoće, a treći da je se zauvijek riješim, a to mogu samo ako se riješim i same sebe. Jer mi smo jedno. Uvijek zajedno, i u dobru i u zlu, dok nas smrt ne rastavi. Same bez igdje ikoga. Osuđene jedna na drugu i pomirene s činjenicom da smo doživotne prijateljice. Uvijek i zauvijek, ona i ja...

ANA KOS, 8. r.
OŠ Martijanec, Martijanec
Mentorica: Danijela Špoljarić